

SPOMLADI!

Maj.

1. Dehtijo rože, tisoč src dehti :
Pozdravljena!
Ustna šepčejo:
proslavljena!
Oko žari v ljubezni čisti, vroči . . .

Češčena, Mati Večnega,
ne zabi nas . . .
Daj enkrat zreti le
nam Tvoj obraz.
2. Molči svetišče . . . mir
med stolpi širnimi —
A jaz grem tja . . .
z očmi nemirnimi
pogledam Jo, nebes Kraljico,
poklekнем, prosim
Mater in Devico:
»O sprejmi, Deva,
srca cvetico —«
in duša moja se raduje v Bogu . . .
3. Neštete trume — srca čista,
neštete trume — misel ista:
»Glej, Tvoji smo,
glej, ljubimo
Te iz srcá!
O Mati, čuj nas, brani
in Bogu nas ohrani —«

Oltar krase cvetice
in sklenjene ročice
Prečisto vse časte . . .
To pomlad je, nebeški maj — —
4. Tiha noč — miruje svet . . .
Čez polje sam grem, ves zavzet
sam — le z željami svojimi:
pred menoj življenje,
za menoj trpljenje . . .
— Deva sveta, daj, pomagaj
pri tej hoji mi —

5. Te šmarnice še za slovo . . .
Umrli dnevi,
minili spevi —
ljubezen našo božje zre oko!

Gnjevoš.

Pesem sirote.

Čez cvetno poljé
sirotica gre
in pesemco poje
otožno tako:

»Spet vesna je prišla vesela,
a zame malo je veselja
prinesla;
in malo rož na mojo pot
potresla.

Kako naj bila bi vesela?
Najbolj ljubeče je srce
na svetu mamice;
a to veliko mi srce
oklepa ozek grob . . .«

Čez cvetno poljé
sirotica gre,
na licih blesté
ji svetle solzé . . .

Bogumil Gorenjko.

Prišel je maj.

Prišel zeleni maj je spet,
in cvetke se razcvitajo;
v zeleni plašč je log odet,
in drobne ptičke pevajo.

Potoček v gozdu tam šumi,
ptič plete gnezdece,
pod grmom šmarnica dehti,
in druge rožice.

A kmalu majnik bo odšel,
in prišla bo jesen,
in ptič noben ne bo več pel,
le piš bo vel leden.

Micka L—č.

Kdo bi zdaj ne bil vesel?

Rože na polju pomladnem cveto,
ptice pod nebom visokim pojo.

V srcu se dvigajo nade bogate,
gozde objemajo, polja in trate.

Duša se širi prečudne radosti —
zabljene zdavnaj so ure bridkosti . . .

Kdo bi med cvetjem dehtečim ne pel,
kdo pač pomladi ne bil bi vesel?! —

Ivan.

Starčeve misli.

Po polju šel je starec sivolas
spomladi;
veselja mu žarel obraz,
ko videl cvet je mladi,
kako hiti na dan.

Ves svet — si je mislil — res poln je ran,
ime mu je solzna dolina,
bolesti sledi bolečina;
a vendar — je lep in krasan . . .

Gnjevoš.

Starka šla je čez polje . . .

Starka šla je čez polje,
pa se je smehljala
kot takrat, ko ji sijala
mlada vesna je.

Saj na trate cvetje,
v grme glasno petje
spet prinesla
mlada vesna je!

In zapela starka
pesem je kot nekedaj,
ko ji je še svetil
mladega življenja maj . . .

Bogumil Gorenjko.

V tujini.

Tam na vitki jelki
pojejo tri ptice,
tam v zelenem logu
trgajo cvetice
tri dekletca mlada.

Le berite rože,
deklice ve mlade,
v vaša mlada srca
nikdar ne prikrade
se bridkost in tuča.

Oj, le pojte, ptice,
pesem o pomladi;
lahko vam je, ptice,
v pisani livadi
brez skrbi in tuge.

Jaz ne morem peti,
rož ne morem brati;
tu v tujini daljni
moram samovati
brez radosti sam!

Bogumil Gorenjko.

Tujčeva pomladna pesem.

Nič se me, deca, ne boj,
oj, le brez straha zapoj
pesem pomladi!

Pel bi jo z vami jaz tudi;
toda težko je na grudi
tuji prepevati.

Daleč tam moje so trate,
daleč tam pesmi so zlate
moje mladosti!

Bogumil Gorenjko.

Pomlad na bojnem polju.

Ko pomlad se bo vrnila,
rada videla bi polja,
rada gledala bi griče
na Gališki daljni zemlji,
cvetje videla bi njeno
rada letošnjo pomlad.

Jeglič bode v bregu
solnčnem zacvetel
kot pri nas;
toda — čudo! —
temnordeč tam
bo vzcvetel.

Zvonček iz zemlje
vlažne bo vzkípel,
v vetercu lahnem
se bo pozíbal,
čašo bo k zemlji

klanjal ponižno —
čašo rdečo,
temnordečo.

Šmarnične cvete
deklice bodo
v gozdu nabirale,
v šopke jih vile,
v pisane lončke
bodo jih devale,
da na oltarčku
Matere božje
bodo cvetele.
Toda ti cveti
kakor ciklami
bodo rdeli.

Tisoč se čašic
v solnce bo vprlo;

širne planjave,
hribi osojni
bodo pokriti
z nežnimi cveti.
Toda — o čudo! —
čašice nežne
barvo vse isto
bodo imele:
barvo rdečo,
temnordečo.

Kdo bi se čudil — ?
Širno planjavo
kri je pojila,
vlakenca pila
kri so prelito;
kri bo vzcvetela
v cvetih pomladnih.

P. Z.

Materi.

1.

Kot pesem nikdar še zapeta,
a vendar lepa, čudnosladka,
tak misel nate mi je sveta —
Ti spiš, ko vsepovsod življenje klije,
ne smeješ se in ne tuguješ —
ti spiš... Ah, mati! Ta beseda kratka
vzbudi radost, vzbudi boleš,
da iz oči mi solza lije...

2.

Pa kam si šla,
Zakaj te ni?...

Narava vsa je pomladela —
kje pesem tvoja je vesela
in kje si ti?...

3.

Kot tvoje oči
zdaj zvezde leskečejo
in misli trepečejo,
želé in hité
tja, kjer si ti.
Zaman! Nebo je zaprto
in meni zastrto —
zastonj oko se solzi...

Gnjevoš.

V nadepolni pomladi.

Po polju, po gozdu, povsodi pomlad
natresla je bujnega cvetja;
med cvetjem nastlani so tisoči nad
in upi bogatega žetja.

Oj vesna, ne pusti, da s cvetjem i up
umrje, za vedno usahne!
To mlademu srcu bil smrtni bi strup,
da strto sred pota omahne.

Naj cvetje uvene, naj pride trd mraz,
naj metež še popje zaklepa,
a nada naj cvéte, ogreva naj nas,
saj misel že nanjo je lepa.

Mokriški.

